

Па отиде накрай земя,
Дето слънце рогъ подава,
Рогъ подава да огрява.
Направили вѣра, клетва
Вѣра, клетва, голѣмъ облогъ...
Слънце бѣга по небеса,
Лудо-младо—по земята.
Слънце стига на обѣда,
Лудо-младо на пладнина.

Стигна слънце и варна го
И отиде Слънчу въ двори...
Посрещна го Слънчу сестра,
Слънчу сестра, ясна звезда:
— Хвала тебе лудо-младо,
Та камо ми ясно слънце? —
Отговаря лудо-младо:
— Хвала тебе, Слънчу сестро,
Слънце назадъ изостана...

Като стигна на пладнина,
Поби копйе, върза коня,
Па си легна и си заспа.
Конь му цвили, земя рови:
— Стани, стани лудо-младо,
Слънце стигна на запада,
А ние сме на средъ земя!—
Събуди се лудо-младо,
Тури нога въвъ зенгия,
Дорде друга да прехвърли,

Па протегна дѣсна ржка,
Та си хвана Слънчу сестра,
Па я качи до себе си...
Па излѣзна изъ дворове
И си трѣгна изъ друмове,
Тогава го слънце срещна,
И на юнакъ проговаря:
— Добъръ пжтъ ти, добри юнакъ,
Добъръ пжтъ ти, мила сестро!...